

පුරවැසි සටහන්
16.09.07

දූෂනයේ කතා හෙවත් වෛද්‍ය වෘත්තියේ විශ්වසනීයත්වය බිඳ වැටීම

“අහවල් රෝහලේ ඔසුසලක් තියෙනවා. රෝගීන් මුදල් දී ඖෂධ ගත යුත්තේ එතැනින්. නමුත් ඔසුසලේ අක්ෂි කාච විකුණන්නේ නැහැ. ඒකට හේතුවක් තියෙනවා.

අක්ෂි ශල්‍ය වෛද්‍යවරයා (නමක් දිනූ අයෙක්) සිය ඥාතියකු හරහා ඒ ලගම පාමාසියක් පවත්වා ගෙන යනවා. ඔහු සියළු රෝගීන්ට කාච ගැනීමට ලියන්නේ එතැනින්. එහි කාචයක මිල ඔසුසලට වඩා රුපියල් 3000ක් විතර වැඩි යි. සාමාන්‍යයෙන් දැවසකට රෝගීන් 40 දෙනෙකගේ පමණ අක්ෂි ශල්‍ය කර්ම කෙරෙනවා එම රෝහලේ. සතියට දැවස් හතරයි ශල්‍ය කර්ම කෙරෙන්නේ. එතකොට 160යි.

ඉන් 60 දෙනෙකුම ආණ්ඩුවේ හෝ වෙනත් ආයතනයක අය යැයි සිතමු. ඔවුන්ට ආයතනයෙන් කාච ලබා දෙනවා. ඉතිරි සියදෙනාගෙන් ඉද්ධි ලාබය $3000 \times 100 = 300,000$. ඒ කියන්නේ සතියකට ලක්ෂ 3යි.”

ඔය කතා මට ඇහුනේ වාහනයක දී. දන්නා කියන දෙනුත් දෙනෙක් බර කතාවක වැටිල උන්නා. කතා ඇතිවුනේ නම් ගම් ඇතිව. ඒත් මේ කතා හරියටම හරිදැයි සෙවීමට අවස්ථාවක් නොලැබුණ නිසා මා ලියන්නේ නම් ගම් නැතිව යි. සාමාන්‍යයෙන් මේ කතා කොයි රෝහලෙන් අහන්න ලැබෙනවා. සාමාන්‍යයෙන් ඒවා ඇත්ත.

ඔවුන් මෙහෙමත් කිව්ව: “දැවසක් විශේෂඥ වෛද්‍යවරයෙක් අපේ ඥාතියකුට පිළිකා ඖෂධයක් නියම කරා. පාමසියට ගිහින් බැලුවාම මිල රුපියල් 1,300යි. පාමසි හිමියා අදහන නිසා කිව්වා මේක ගන්න එපා, මහරගම පිළිකා රෝහලට ගන්න වර්ගයෙන් ගන්න මිල අඩුයි කියලා. දන්නවද එහි මිල රුපියල් 300 යි.

හවසට වැනල් විශේෂඥයින් හමුවෙන්න එන ඖෂධ සමාගම් නියෝජිතයින් බලන්න ගියොත් මේ වැඩි මිල බෙහෙත් ලියන හේතුව දැන ගන්න පුළුවන්. අපි කලින් කියපු රොහලේ විශේෂඥ වෛද්‍යවරුන්ගේ නිවාස හදල දෙන්න වෙනම ඖෂධ සමාගමක් තියෙනවා. වැසිකිලි හදල දෙන වෙනම ඖෂධ සමාගමක් තියෙනවා.

ඒ විතරක් නොවෙයි, දැන් බෙහෙත් ගන්න ගියාම අහනවා අතින්ද ගෙවන්නේ රක්ෂණ සමාගමෙන්ද කියලා. දන්නවද ඇයි කියලා. ගෙවන්නේ රක්ෂණ සමාගමෙන් නම් ගාණ වැඩිපුර ලියනවා.”

ඕස්ට්‍රේලියාවට යෑමට වෛද්‍ය සහතිකයක් ගැනීමට ගිය සිය ඥාතියකු රෝහලේ වරදින් මිය ගිය සැටින්, හිටපු ජනමාධ්‍ය ඇමැති ධර්මසිරි සේනානායක මහතාගේ මරණය පවා රොහලේ නොසැලකිල්ල නිසා සිදුවූ බවත් එවැනි සිදුවීම් ගණනාවක් සඳහන් කරමින් කතාවෙනු අසා සිටියෙමි. ඉඩකඩ විකුණා හෝ ශල්‍යකර්මය කර ගන්නට යැයි රෝගීන් දිරිමත් කළ ශල්‍ය වෛද්‍යවරයකු ගැන දැන සිටි සහ ඥාති දියණියක රෝහලේ නොසැලකිල්ල නිසා මිය ගිය අත්දැකීමක් ඇති නිසා මේ කතා විශ්වාස නොකරන්නට මට හේතුවක් තිබුනේ නැත.

පුද්ගලිකරණය කරන ලද වෛද්‍ය වෘත්තිය බල්ලන් මරා හෝ ආදායමක් උපදවන තත්ත්වයට වැටෙමින් පවතින්නේ ද? අපි මෙහිකල් කොලෙජ් එකේ දී ප්‍රයිවෙට් පැක්ටිස්වලට (පී.පී) බැණ

බැණා හිටියේ. ඒත් දැන් අපි දෙන්නාම වැඩ ඇරඹලා දුවන්නේ පී.පී එකට යැයි සතියකට පෙර මට කියේ සමාජීය කැපවීමක් ඇති තරුණ වෛද්‍යවරයකි. නැත්නම් ජීවත්වෙන්න බෑ යැයි ද ඇස කිය.

පසුගිය සතියේ මා රාවයට ලියූ පරිදි සිසිල්වන්ද බේරා ගැනීමට ඉඩ තිබූ එන්නත සොයා ගැනීමට බලපිටිය රෝහලට දෙපැයක් ගතවිය. මර්ජී ව්‍යාපාරයේ ප්‍රධානියා සහ මෙරට මානව හිමිකම් ව්‍යාපාරයේ අද්විතීය වර්තයක් වූ වාල්ස් අබේසේකරට කෘතීම ශ්වසනය දීමට අවශ්‍ය යන්ත්‍රයක් මහ රෝහලේ බාහිර රෝගී අංශයට සොයා ගැනීමට නොහැකි විය. ඔහු අපේ ඇස් ඉදිරිපිට ම මිය ගියේ ය.

අපේ දෙවැනි දියණිය ශල්‍යකර්මයකින් ජනිත කළ පසු මව් අධික රුධිර වහනයකට ගොදුරු වී මරණාසන්න විය. අනතුරුදායක දෙවැනි ශල්‍ය කර්මයට ඇස භාජනය කිරීමට තීරණය වූ නමුත් රුධිර වහනයට හේතුව මැහුම් දැමීමේ දුර්වලතාවයක් බව සොයා ගැනීමෙන් ඇගේ ජීවිතය බේරුණි. ඒ අප දන්නා හදුනන වෛද්‍යවරුන් මහා රුදේ අපට උදව් කල නිසා ය. ඇස සමඟ රෝහල් ගත කළ රුධිර වහනයට ගොදුරු වූ පොල්පිතිගම මවක් ඒදිනම මිය ගියා ය.

(වෛද්‍යවරුන් විසින් බේරා ගන්නා ජීවිත පිලිබඳව ද එවැනිම විස්තර කතා අප නිරන්තරයෙන් අසන බව ද සඳහන් කළ යුතු ය)

වෛද්‍ය සේවය පිලිබඳ නිශේධනීය අත්දැකීම් ලියැවෙන්නැයි අප ආරාධනය කලහොත් ඇති තරම් කතා ඇසෙන්නට ලැබෙනවා නිසැක ය. ඒ කතා සියල්ල සත්‍ය නොවනු ඇත. නමුත් ඒ විසින් පෙන්නුම් කරන්නේ බරපතල විශ්වාසය බිඳ වැටීමකි. වාහනයේදී මා ඇසූ කතාද මේ විශ්වාසය බිඳ වැටීමේ ලකුණු ය.

ජනමාධ්‍යවේදීන් සහ මාධ්‍ය ක්‍රියාකාරීන් වන අප අතර නිරන්තරයෙන් කතාබහ වන එක් ප්‍රශ්නයක් නම් විශ්වසනීයත්වය රැක ගැනීමයි. ජනමාධ්‍ය භාවිතය නිරීක්ෂනය සහ විවේචනය අද ජනමාධ්‍ය ප්‍රජාව විසින්ම දිරිමත් කැරෙන ක්‍රියා දාමයකි. පොයින්ට් ආයතනය වැනි ප්‍රබල ආයතන සිය කාර්ය ලෙස සළකන්නේ ආචාරධර්මීය ජනමාධ්‍ය භාවිතය පිලිබඳ අනවරතයෙන් ගැඹුරු සාකච්ඡාවක් ඇති කිරීම යි.

විවිධාකාර ස්වයං පාලන යාන්ත්‍රණයන් ජනමාධ්‍ය විසින් ම පවත්වා ගනු ලැබෙන්නේද එනිසා ය. මහාජනයාට ජනමාධ්‍ය පිලිබඳ පැමිණිලි කිරීමට මෙම ආයතන රටා නිසා හැකියාව ලැබේ. ඇත්තවශයෙන්ම නම් වෛද්‍ය සභාවක් විසින් ම ජනමාධ්‍ය වෙනුවෙන් සකස් කරන ලද වාර්තා කරණ මගපෙන්වීම් රාමුවක් ද මෙරට තිබේ.

වෛද්‍යවරුන් සඳහා ද එවැනි රාමුවක් නැතිවෙන්නට ඉඩක් නැත. නමුත් එවැනි සාකච්ඡාවක් නම් අසන්නට ලැබුණු දවසක්වත් නැත. සමාජීය කැපවීමකින් යුතු යහපත් වෛද්‍යවරු සිටින නමුත් ඔවින්ගේ හඬ යටපත්ව ඇත්තේ මන්ද? සාධාරණය සහ අසාධාරණය අතර නිහඬතාවය යනු අසාධාරණයට ජයපැන් වැසීමක්ම ය.

මුදල් ලැබෙන්නේ නම් ආචාර ධර්මීය පැවැත්මක් මොකටදැයි අසන අයද සිටිති. පසුගිය සතියේ සාදයක දී හමුවූ ජනමාධ්‍යවේදියකු කිවේ අලෙවිය ඉහළ යන නිසා යහපත් ජනමාධ්‍යක් ගැන හෝ ආචාර ධර්මීය භාවිතයක් ගැන හෝ සිය පුවත්පතෙහි කතා කිරීමට බැරි බව ය. අනෙක් වෘත්තීන්හිද එවැනි මතවාද නැතිවිය නොහැකි ය.

සඳාචාරවත් වෛද්‍ය වෘත්තීයක් සහ ඖෂධ ප්‍රතිපත්තියක් උදෙසා පෙනී සිටි වෛද්‍ය සේනක බිබිලේ මරා දමන ලද්දේ ඖෂධ ජාවාරම්කරුවන් විසින්ය යන චෝදනාව සත්‍යයක් විය හැකි යැයි සිතෙන්නේ අද මෙරට පවා වෛද්‍ය වෘත්තීය කෙරෙහි මහා පරිමාණ ඖෂධ ජාවාරම්කරුවන් සතු බලපෑම පෙනෙන විට ය.

පිරිහි ඇත්තේ දේශපාලනය පමණක් නොවේ. උඩ සිට පහළටම දූෂනය සහ පිරිහීම ඉවවහා ගොසිනි. අපේ වාහනයේ කතා වූ අනෙක් කතා පසු දවසක ලිවීමට සිතෙන තරමටම ජුගුප්සා ජනක ය.

සුනන්ද දේශප්‍රිය